

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce **MERULOS, s.r.o.**, IČ: 07546637
se sídlem Karlovarská 451/70, Plzeň

proti
žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 31, Brno

za účasti osoby zúčastněné **E.ON Energie, a.s.**, IČ: 26078201
se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2014, č.j. 10120/14/5000-14203-711413,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 10. 2013, č.j. 447299/13/4022-07000-303318, ze dne 21. 10. 2013, č.j. 461380/13/4022-07000-303318 a ze dne 18. 11. 2013, č.j. 482369/13/4022-07000-303318, kterými správce daně dle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“), zamítl stížnosti žalobce na postup plátce daně E.ON Energie, a.s. při výběru odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření za období květen, červen a červenec roku 2013.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

2. Žalobce v podané žalobě nejprve vysvětlil, že je výrobcem elektřiny ze slunečního záření a provozuje tzv. fotovoltaickou elektrárnu. Žalobce uzavřel s osobou zúčastněnou na řízení E.ON Energie, a.s (plátce daně) Smlouvu o dodávce elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje č. 2013-PV-S710779, na základě které dodával elektřinu do elektrizační soustavy. Na základě tohoto smluvního vztahu žalobce v měsíci květen 2013, červen 2013 a červenec 2013 dodal osobě zúčastněné na řízení elektřinu a za jednotlivá období jí doručil daňový doklad č. 2113075305 (cena elektřiny 11.929.029,95,- Kč bez DPH, 14.434.126,24,- Kč včetně DPH), daňový doklad č. 2113075306 (cena elektřiny 12.420.751,72,- Kč bez DPH, 15.029.109,58,- Kč včetně DPH) a daňový doklad č. 2113075307 (cena elektřiny 17.198.628,05,- Kč bez DPH, 20.810.339,94,- Kč včetně DPH). Osoba zúčastněná na řízení však namísto částek odpovídajícím výše popsaným daňovým dokladům uhradila žalobci jím požadované částky ponížené o odvod za elektřinu ze slunečního záření ve smyslu § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění rozhodném (dále jen „zákon č. 180/2005 Sb.“), tedy konkrétně částku 11.332.578,24,- Kč (na základě daňového dokladu č. 2113075305), částku 11.798.536,58,- Kč (na základě daňového dokladu č. 2113075306) a částku 16.338.695,94,- Kč (na základě daňového dokladu č. 2113075307). Žalobce podal proti tomuto postupu osoby zúčastněné na řízení žádosti o vysvětlení správnosti postupu plátce daně dle § 237 odst. 1 daňového řádu; jelikož osoba zúčastněná na řízení nezjedнала jím požadovanou nápravu, podal žalobce správci daně stížnosti dle § 237 odst. 3 daňového řádu.
3. Dále uvedl, že zákon č. 180/2005 Sb., byl do českého právního řádu přijat z důvodu implementace Evropské směrnice č. 77/2001/ES a účelem přijetí této právní úpravy byla podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, včetně elektřiny ze slunečního záření. Zákonodárce přijal úpravu, která výrobcům elektřiny garantovala výkupní ceny elektřiny z obnovitelných zdrojů s tím, že mělo být dosaženo nejméně patnáctileté návratnosti investice a výše výkupních cen zároveň nesměla meziročně poklesnout o více než 5 %. Přestože však byly výkupní ceny elektřiny garantovány, zákonodárce v rozporu s legitimním očekáváním výrobců elektřiny ze slunečního záření přistoupil k novelizaci zákona č. 180/2005 Sb. tak, že dodatečně bylo do tohoto zákona přijato výše zmíněné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ustanovení § 7a, které zavádí tzv. odvod z elektřiny vyrobené ze slunečního záření, a to ve výši 26 % v případě hrazení formou výkupní ceny.

4. Žalobce proto namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož § 7a zákona č. 180/2005 Sb., je v rozporu s mezinárodními smlouvami, konkrétně s čl. 14 a 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), čl. 1 a 5 Dodatkového protokolu k Úmluvě, čl. 16, 17, 21 a 52 Listiny základních práv Evropské unie a Smlouvou o Evropské unii, když odporuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/77/ES o podpoře elektřiny vyrobené z obnovitelných zdrojů energie na vnitřním trhu s elektřinou (dále jen „směrnice 2001/77/ES“) a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2009/28/ES o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů (dále jen „směrnice 2009/28/ES“). Právní úprava odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření dle žalobce popírá zásadu právní jistoty a je retroaktivní. Porušuje zákaz diskriminace, neboť se týká jenom výrobců elektřiny ze slunečního záření, kteří fotovoltaické elektrárny uvedli do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010. Omezuje také svobodu podnikání, narušuje princip volné soutěže mezi podnikateli, není proporcionální a je aktem nepřímého vyvlastnění bez náhrady. Správní orgány tak věc nesprávně právně posoudily, když aplikovaly právní předpis, který je v rozporu s mezinárodními smlouvami. Tím porušily čl. 10 Ústavy, zásadu zákonnosti stanovenou v § 5 odst. 1 daňového řádu a rovněž povinnost šetřit práva žalobce dle § 5 odst. 3 daňového řádu.
5. Namítal, že správce daně se nevypořádal s argumentací žalobce ohledně rozporu § 7a zákona č. 180/2005 Sb. s mezinárodními smlouvami a žalovaný nevypořádal veškeré odvolací námítky v souladu s § 116 odst. 2 daňového řádu. Správní orgány toliko odkázaly na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, ve kterém Ústavní soud posuzoval soulad daného ustanovení s ústavním pořádkem, avšak nikoli s mezinárodními smlouvami, právem Evropské unie a zásadami, na nichž právo Evropské unie stojí, neboť k tomu není Ústavní soud příslušný.
6. Vytkl správním orgánům, že v rozporu s § 102 odst. 4 daňového řádu neuvedly, které skutečnosti měly za prokázané, jakými úvahami se řídily při hodnocení důkazů a o jaké důkazy svá skutková zjištění opřely.
7. Součástí žaloby byl i návrh žalobce, aby soud předložil Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku, zda je zákon č. 180/2005 Sb., resp. § 7a tohoto zákona zavádějící odvody z elektřiny vyrobené ze slunečního záření v souladu s právem Evropské unie, konkrétně se směrnicemi 2001/77/ES a 2009/28/ES a články mezinárodních smluv jmenovaných v bodě [4] tohoto rozsudku.
8. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí, popř. i všechna tři rozhodnutí správce daně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 7. 2014 nesouhlasil s podanou žalobou a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie (dále jen „zákon č. 165/2012 Sb.“), který převzal úpravu obsaženou v zákoně č. 180/2005 Sb., včetně institutu odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření, a podle něhož bylo v dané věci postupováno. Zdůraznil povinnost správních orgánů řídit se platnými zákonnými normami.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

10. Odkázal na nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, v němž se Ústavní soud zabýval otázkou ústavnosti odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření a ve kterém formuloval závěr, že přestože zavedením odvodu došlo ke snížení faktické podpory poskytované provozovatelům fotovoltaických elektráren, nejednalo se o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů. Ústavní soud ve svém nálezu hodnotil zejména vlastnické právo, právo na svobodu podnikání a případné nerespektování základních náležitostí demokratického a právního státu a zabýval se i otázkou legitimního očekávání, diskriminační povahou odvodu, jeho retroaktivitou a přiměřeností.
11. Trval na tom, že postupoval v souladu s platnými právními předpisy, konstantní judikaturou a základními zásadami správy daní. V dané věci byly naplněny zákonem stanovené podmínky pro odvod z elektřiny vyrobené ze slunečního záření, a tudíž osoba zúčastněná na řízení postupovala správně, když předepsaný odvod jako plátce daně srazila a odvedla jej příslušnému správci daně.
12. Dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č.j. 1 Afs 80/2012-50, které se zabývá vztahem práva Evropské unie a úpravy odvodu za elektřinu vyrobenou ze slunečního záření a dle něhož úprava tohoto odvodu nemá předobraz v žádné z norem evropského práva a žádná z těchto norem nebrání jeho zavedení. Z toho žalovaný dovodil, že se v případě odvodu jedná o čistě vnitrostátní normu, na níž nelze aplikovat Listinu základních práv Evropské unie. Uvedl, že články Listiny základních práv Evropské unie a dalších mezinárodních smluv, na něž odkazuje žalobce v podané žalobě, svým obsahem odpovídají Listině základních práv a svobod a Ústavě České republiky, a tudíž je-li úprava v souladu s ústavním pořádkem, je v souladu i s mezinárodními smlouvami.
13. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
14. Osoba zúčastněná na řízení se k podané žalobě nevyjádřila.

III.

Obsah správního spisu

15. Žalobce podal ke správci daně postupně tři stížnosti ze dne 12. 9. 2013, ze dne 10. 10. 2013 a ze dne 11. 11. 2013 na postup osoby zúčastněné na řízení jako plátce daně dle § 237 odst. 3 daňového řádu, a to v souvislosti se srážkami odvodů z elektřiny ze slunečního záření provedenými osobou zúčastněnou na řízení za květen 2013, červen 2013 a červenec 2013.
16. Správce daně zamítl stížnosti žalobce rozhodnutími ze dne 1. 10. 2013, ze dne 21. 10. 2013 a ze dne 18. 11. 2013 dle § 237 odst. 4 daňového řádu. Správce daně považoval postup osoby zúčastněné na řízení za správný, neboť měla v dané věci bez výjimky zákonnou povinnost srazit, vybrat a odvést předmětné odvody a byly pro to naplněny zákonné podmínky. Osoba zúčastněná na řízení při řádném splnění své zákonné odvodové povinnosti v podobě srážky vůči žalobci postupovala zcela v souladu s platnou a účinnou právní úpravou zakotvenou v zákoně č. 165/2012 Sb. a v daňovém řádu.
17. O odvolání žalobce proti třem rozhodnutím správce daně rozhodl žalovaný dne 14. 4. 2014 žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění žalovaný nejprve vysvětlil, že institut odvodu z elektřiny ze slunečního záření byl poprvé zaveden do právního řádu České republiky zákonem č. 402/2010 Sb., který novelizoval zákon č. 180/2005 Sb. Tento zákon byl však s účinností od 1. 1. 2013 nahrazen zákonem č. 165/2012 Sb., který převzal úpravu

odvodu z elektřiny ze slunečního záření obsaženou v § 7a zákona č. 180/2005 Sb., včetně úpravy práv a povinností jeho plátců a poplatníků. Žalovaný ve shodě se správcem daně dospěl k závěru o správnosti postupu osoby zúčastněné na řízení, neboť ta měla povinnost srazit či vybrat odvod ze základu odvodu a odvést jej, jinak by se vystavila majetkové a sankční odpovědnosti za nesplnění zákonem stanovených povinností. Stejně jako správce daně poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, v němž Ústavní soud přezkoumal příslušná ustanovení zákona č. 180/2005 Sb., a dospěl k závěru, že *solární odvod* je v souladu s ústavním pořádkem. Jeho závěry považoval za aplikovatelné i v dané věci, neboť úprava tohoto odvodu byla převzata do zákona č. 165/2012 Sb. K namítanému rozporu odvodu s mezinárodními smlouvami žalovaný uvedl, že mezinárodní smlouvy, které byly ratifikovány a vyhlášeny, jsou součástí právního řádu, jsou předmětem posuzování ústavnosti určitého právního předpisu, který je oprávněn provádět pouze Ústavní soud. Ten se k ústavnosti zavedení *solárního odvodu* jako takového vyjádřil v uvedeném nálezu a dospěl k závěru, že zavedení *solárního odvodu* není protiústavní a není ani v rozporu s mezinárodními smlouvami, které žalobce uváděl. V této souvislosti poukázal rovněž na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, sp. zn. 1 Afs 17/2013. Odmítl rozpor úpravy se směrnicí 2009/28/ES, jelikož jejím cílem sice je dosáhnout minimálního stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů na celkové spotřebě energie na území Evropské unie, neobsahuje však ustanovení, z něhož by vyplývalo právo žalobce na stabilitu výkupních cen za dodávky elektřiny do distribuční sítě. V postupu správce daně nespatořoval porušení § 5 odst. 1 daňového řádu a jeho rozhodnutí nepovažoval ani za nepřezkoumatelná, neboť správce daně se zabýval postupem osoby zúčastněné na řízení, jmenoval předpisy, které v dané věci aplikoval a vyvodil z nich patřičné závěry.

IV.

Posouzení žaloby

18. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
19. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
20. Žaloba není důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 14 zákona č. 165/2012 Sb. předmětem odvodu za elektřinu ze slunečního záření (dále jen „odvod“) je elektřina vyrobená ze slunečního záření v období od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2013 v zařízení uvedeném do provozu v období od 1. ledna 2009 do 31. prosince 2010.
23. Podle § 7a zákona č. 180/2005 Sb. předmětem odvodu za elektřinu ze slunečního záření (dále jen „odvod“) je elektřina vyrobená ze slunečního záření v období od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2013 v zařízení uvedeném do provozu v období od 1. ledna 2009 do 31. prosince 2010.
24. Soud nejprve konstatuje, že v dané věci bylo postupováno dle § 14 zákona č. 165/2012 Sb., nikoli dle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., na který žalobce v podané žalobě odkazuje. Rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

je však třeba uvést, že § 7a zákona č. 180/2005 Sb. týkající se uložení odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření je zcela totožný s § 14 zákona č. 165/2012 Sb., neboť předmětem odvodu za elektřinu ze slunečního záření je v obou případech elektřina vyrobená ze slunečního záření v období ode dne 1. 1. 2011 do dne 31. 12. 2013 v zařízení uvedeném do provozu v období ode dne 1. 1. 2009 do dne 31. 12. 2010.

25. Stěžejní námitkou žalobce byl rozpor institutu odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření s mezinárodními smlouvami. Soud podotýká, že žalobce v podané žalobě neuvedl, jakým konkrétním způsobem mělo k porušení článků mezinárodních smluv jmenovaných žalobcem v podané žalobě dojít, nýbrž toliko v obecné rovině tvrdil, že zavedení a provádění odvodu je v rozporu s příslušnými přímo aplikovatelnými ustanoveními mezinárodních smluv a rovněž obecně poukázal na právní jistotu, zákaz retroaktivity, zákaz diskriminace, svobodu podnikání, princip volné soutěže mezi podnikateli a proporcionalitu.
26. V této souvislosti musí soud odmítnout tvrzení žalobce, že Ústavnímu soudu přísluší posuzovat toliko soulad normy s ústavním pořádkem, a tudíž není oprávněn posuzovat soulad předpisu s mezinárodními smlouvami. Ústavnímu soudu totiž přísluší i ochrana obsahu mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách dle čl. 88 odst. 2 Ústavy ve spojení s čl. 112 odst. 1, čl. 1 odst. 2 a čl. 10 Ústavy (srov. obdobně například bod [25] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č.j. 1 Afs 17/2013-43 nebo bod [12] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č.j. 1 As 109/2015-43). S ohledem na uvedené skutečnosti Úmluva a Dodatkový protokol patří do rámce ústavního pořádku České republiky a Ústavní soud je tak oprávněn posuzovat soulad zákonů s těmito smlouvami. Rovněž v souvislosti s nemožností Ústavního soudu posuzovat akty Evropské unie, resp. hodnoty v nich uvedené, soud poukazuje na bod [13] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č.j. 1 As 109/2015-43, dle kterého: *„hodnoty chráněné ústavním pořádkem v České republice se podle Ústavního soudu neodchylují od hodnot, kterým poskytuje ochranu rovněž Evropská unie“*.
27. Soud tudíž nemohl přisvědčit námitkám žalobce týkajícím se závěru, že Ústavní soud se v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, nezabýval souladem právní úpravy odvodu s mezinárodními smlouvami. V části VIII/b odůvodnění citovaného nálezu se Ústavní soud zabýval mezinárodní komparací judikатурních závěrů a dospěl k závěru, že na danou právní problematiku nelze nahlížet bez přihlédnutí ke konkrétní hospodářské situaci státu, za které zákonodárce přistoupil k navrhovatelům napadeným restriktivním opatřením. Uvedl, že: *„ekonomická situace státu, respektive důvody, které zcela nepopíratelně spočívají ve snaze státu odvrátit nepříznivé ekonomické důsledky rozhodnutí, které zákonodárce učinil za předpokladu, který již neodpovídá ekonomické realitě, nemohou samy o sobě z ústavního pohledu obhájit přijetí takové právní úpravy, která by způsobila retroaktivně zásah do práva vlastnit majetek určité skupiny subjektů. Za přistoupení dalších [...]podmínek však takový postup zákonodárce za ústavně souladný považovat lze.“*
28. Všechny námitky rozporu s mezinárodními smlouvami, resp. neústavnosti institutu odvodu, které žalobce podává v žalobě, ve svém nálezu Ústavní soud odmítl jako neopodstatněné. Zdejší soud nemá důvod se odchylovat od výkladu provedeného Ústavním soudem, a proto k žalobcem namítaným bodům pouze tyto závěry Ústavního soudu shrnuje.

29. K nepřipustné retroaktivitě a právní jistotě Ústavní soud uvedl, že „zavedením odvodu nebyly splněny podmínky pro aplikaci nepravé retroaktivity, [... jelikož] volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory vycházela z opodstatněných důvodů, kterými byly jednak rychlý rozvoj výroby energie z OZE [tj. obnovitelných zdrojů energie, pozn. soudu] působící růst výše nákladů na její financování, a jednak pokles nákladů fotovoltaických instalací.“. Ústavní soud dodal, že „volba zákonných opatření směřujících k omezení státní podpory výroby energie ze slunečního záření je za podmínek zachování garancí v rukou zákonodárce. Princip právní jistoty totiž nelze ztotožnit s požadavkem na absolutní neměnnost právní úpravy, ta podléhá mimo jiné sociálně ekonomickým změnám a nárokům kladeným na stabilitu státního rozpočtu.“.
30. Při posouzení námítky porušení legitimního očekávání Ústavní soud ve shora uvedeném nálezu vycházel ze svého dřívějšího nálezu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, v němž vysvětlil, že „stanovení příspěvku ze státního rozpočtu za určitým účelem a pro určitou skupinu osob závisí vždy na tom, do jaké míry je ze strany zákonodárce shledána jeho účelnost, resp. veřejný zájem na jeho poskytování. To platí obzvlášť v případě, kdy se jedná o příspěvek, jehož poskytování je pouze beneficiem ze strany zákonodárce, aniž by s ním současně bylo spojeno naplňování určitého základního práva nebo svobody. Dotčené subjekty přitom nemohly spoléhat na to, že postupem času zákonodárce tuto výši nepřehodnotí. Nelze přitom opomenout ani související odpovědnost vlády a Parlamentu za stav veřejných financí, s čímž souvisí i oprávnění zákonodárce přizpůsobit výdaje státního rozpočtu jeho reálným možnostem a aktuálním potřebám formou změn právní úpravy mandatorních výdajů ...“. Přihlédl současně k tomu, že i po zavedení odvodu „zůstává zachována podpora využití obnovitelných zdrojů energie, a to v míře, která zajistí výrobci elektřiny z OZE zákonem zakotvenou garanci výše výnosů za jednotku elektřiny při podpoře výkupními cenami po dobu 15 let a současně je garantována prostá doba návratnosti investice 15 let od uvedení zařízení do provozu.“. Zásah do legitimního očekávání žalobce byl tak v daném případě odůvodněn veřejným zájmem a tento zásah nebyl nepřiměřený, neboť garance výše výnosů pro výrobce a návratnost investice byla ve svém důsledku zachována.
31. K namítanému zásahu do vlastnického práva Ústavní soud uvedl následující: „Pokud jde o výši odvodu, respektive o stanovení hranice, nad kterou by již nebyl odvod ústavně konformní, musí opětovně konstatovat, že je nutno v obdobných fiskálních otázkách respektovat vůli zákonodárce k přijetí jím zvolených opatření, je přitom nutno trvat na splnění požadavku legitimního zákonného účelu prosazovaného racionálními prostředky a současného vyloučení evidentní svévole. [...] Pokud jde o vyloučení svévole, zde posuzuje Ústavní soud míru finančního zatížení ze strany dotčených subjektů, respektive jde o posouzení, zda se nejedná o zásah do práv, který by překročil hranici, nad níž by již podrobení provozovatelů FVE [tj. fotovoltaické elektrárny, pozn. soudu] dodatečnému odvodu a dalším finančním nástrojům vykročilo z mezí ústavnosti. Ústavní soud poté, co vzal v úvahu skutečnost, že i po zavedení odvodu zůstane provozovatelům FVE zachována patnáctiletá doba návratnosti investic, k závěru o svévolnosti dodatečného zatížení provozovatelů FVE odvodem z elektřiny ze slunečního záření nedospěl.“ Zásah do majetkové sféry žalobce tudíž není nepřiměřený a jeho právo vlastnit majetek není porušeno v rozporu s Ústavou.
32. Soud tedy konstatuje, že žalobcem namítaný rozpor § 7a zákona č. 180/2005 Sb., resp. § 14 zákona č. 165/2012 Sb. s mezinárodními smlouvami, v dané věci nebyl shledán. Dle stanoviska soudu tak správní orgány postupovaly správně, jestliže v dané věci přisvědčily aplikaci § 14 zákona č. 165/2012 Sb. Jejich postup nebyl v rozporu s čl. 10 Ústavy a soud

v dané věci neshledal ani porušení základních zásad správy daní, když správní orgány postupovaly v souladu se zásadou zákonnosti stanovenou v § 5 odst. 1 daňového řádu a šetřily práva a právem chráněné zájmy žalobce dle § 5 odst. 3 daňového řádu. Námitky žalobce tudíž neobstojí.

33. Žalobce dále namítal, že úprava odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření je v rozporu se směrnicemi 2001/77/ES a 2009/28/ES. Soud v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č.j. 1 Afs 94/2012-28, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval souladem tohoto odvodu se směrnicí 2009/28/ES a potažmo i se směrnicí 2001/77/ES: „[25] Hlavním smyslem směrnice je uložit státům závazek dosáhnout do roku 2020 stanoveného podílu energie vyrobené z obnovitelných zdrojů na hrubé konečné spotřebě energie. Dle čl. 3 odst. 2 směrnice jsou státy povinny zavést opatření, kterými účinným způsobem zajistí dosažení stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů. Za tím účelem mohou členské státy zavést režim podpory (viz čl. 3 odst. 3). Režimem podpory se rozumí jakýkoli nástroj, režim či mechanismus uplatňovaný členským státem či skupinou členských států, který podporuje užívání energie z obnovitelných zdrojů snížením nákladů na výrobu této energie, zvýšením ceny, za kterou ji lze prodat, nebo zvýšením množství takto prodané energie prostřednictvím povinnosti využívat energii z obnovitelných zdrojů nebo jinak. To zahrnuje mimo jiné investiční pomoc, osvobození od daně nebo snížení daně, vrácení daně, režimy podpory pro povinnost využívat energii z obnovitelných zdrojů, včetně režimů používajících zelené certifikáty, a režimy přímé cenové podpory, včetně tarifů výkupních cen a plateb premii [čl. 2 písm. k) směrnice].

[26] Cílem směrnice je dosažení minimálního stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů na celkové spotřebě energie na území Evropské unie, a to prostřednictvím dosažení minimálního podílu energie z obnovitelných zdrojů stanoveného diferencovaně pro jednotlivé členské státy. Česká republika je povinna do roku 2020 dosáhnout podílu alespoň ve výši 13%. ...

[28] Směrnice ukládá České republice povinnost zajistit, aby podíl energie vyrobené z obnovitelných zdrojů dosáhl v roce 2020 třinácti procent hrubé konečné spotřeby energie. Ponechává jí přitom široký prostor pro uvážení, jakými konkrétními opatřeními bude tohoto cíle dosaženo. Směrnice dovoluje, aby státy přikročily k subvencování výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, čímž činí výjimku z jinak poměrně striktního zákazu veřejné podpory. Směrnice však žádným způsobem nepředepisuje, že by stát musel přijmout nějaká konkrétní opatření typu zaručení výkupních cen, zaručení návratnosti investic, příspěvku na pořízení fotovoltaických elektráren, osvobození výroby energie z obnovitelných zdrojů od daně apod. Směrnice 2009/28/ES neobsahuje žádné ustanovení, na jehož základě by bylo možné dovodit právo stěžovatelky na stabilitu výkupních cen za dodávky elektřiny do distribuční sítě, potažmo tedy zákaz provádět daňové srážky z příjmů provozovatele fotovoltaických elektráren. Stěžovatelkou namítaný požadavek neměnnosti pravidel podpory nevyplývá ani z odstavce 25 odůvodnění směrnice. Ba naopak, v tomto odstavci směrnice zdůrazňuje, že je důležité, aby členské státy mohly kontrolovat dopady a náklady vnitrostátních režimů podpory.“ (srov. obdobně bod [13] a [14] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č.j. 1 Afs 109/2015-43 a dále rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č.j. 2 Afs 81/2012-26, ze dne 16. 5. 2013, č.j. 7 Afs 38/2013-21 nebo ze dne 24. 7. 2013, č.j. 2 Afs 15/2013-29).

34. Soud se s těmito úvahami plně ztotožňuje a toliko shrnuje, že stanovení odvodu z elektřiny vyrobené ze slunečního záření není v rozporu se směrnicemi 2001/77/ES a 2009/28/ES,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

neboť úprava obsažená ve směrnicih nepředepisuje, jaká konkrétní opatření musí členské státy přijmout a současně ani nezakazuje zavedení takového odvodu.

35. Námitku, že se správce daně nevypořádal s argumentací žalobce ohledně rozporu § 7a zákona č. 180/2005 Sb., s mezinárodními smlouvami a žalovaný nevypořádal veškeré (blíže nespecifikované) odvolací námitky, soud neshledává důvodnou. Správce daně v odůvodnění rozhodnutí ze dne 12. 9. 2013, ze dne 10. 10. 2013 a ze dne 11. 11. 2013 (shodně na jejich str. 2) odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, stejně jako žalovaný na str. 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž správní orgány v rozhodnutích shrnuly stěžejní závěry jmenovaného nálezu. Z rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány vycházely z toho, že mezinárodní smlouvy, které byly ratifikovány a vyhlášeny, jsou součástí právního řádu a z tohoto titulu jsou i předmětem posuzování ústavnosti určitého právního předpisu. Vycházely tak z toho, že odvod nebyl shledán protiústavní a není ani v rozporu s mezinárodními smlouvami. Odkaz správních orgánů na tento nálezy Ústavního soudu spolu se shrnutím jeho stěžejních závěrů ve správních rozhodnutích považuje tak soud za správné, řádné a zcela dostatečné vypořádání argumentace, kterou žalobce přednesl ve stížnostech a odvoláních.
36. K namítanému porušení § 102 odst. 4 daňového řádu soud konstatuje, že v řízení dle § 237 daňového řádu je správce daně oprávněn přezkoumávat pouze správnost postupu plátce daně; tedy v dané věci správní orgány v rámci přezkumu vycházely ze skutkového stavu, jenž vedl plátce daně ke srážkám odvodů z elektřiny ze slunečního záření vyrobené v rozhodném období žalobcem. Navíc v dané věci ani nebylo mezi žalobcem, osobou zúčastněnou na řízení a správními orgány sporu o skutkových otázkách, nýbrž o otázkách ryze právních týkající se výkladu § 14 zákona č. 165/2012 Sb. Žalobou napadené rozhodnutí nebylo vydáno na základě dokazování a správní orgány tudíž nemohly dle § 102 odst. 4 daňového řádu uvést, které skutečnosti měly za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídily a o které důkazy opřely svá skutková zjištění. Soud shrnuje, že důvody rozhodnutí a právní úvahy správních orgánů jsou v odůvodnění rozhodnutí náležitě uvedeny. Odůvodnění rozhodnutí jsou jednoznačná, úplná a srozumitelná, a námitky žalobce tudíž neobstojí.
37. Soud pro úplnost konstatuje, že v posuzované věci není důvod pokládat předběžnou otázku k Soudnímu dvoru Evropské unie k výkladu práva Evropské unie. Z výše uvedeného je totiž zřejmé, že se souladem odvodu z elektřiny ze slunečního záření správní soudy ve svých rozhodnutích opakovaně zabývaly a došly k jednoznačnému závěru, že směrnice 2009/28/ES, resp. směrnice 2001/77/ES neobsahuje jakékoli ustanovení, ze kterého by bylo možno dovodit nárok žalobce na stabilitu výkupních cen za dodávky elektřiny vyrobené ze slunečního záření, a tím i zákaz aplikace české právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření (srov. obdobně bod [16] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č.j. 1 Afs 109/2015-43). Povahou odvodu se rovněž zabýval velice podrobně a v potřebném rozsahu pro rozhodnutí v nyní projednávané věci i Ústavní soud v opakovaně zmiňovaném nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by

měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

39. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.
40. Osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s.ř.s.); k tomu ale v této věci nedošlo, soud proto rozhodl pod bodem III. rozhodnutí o nákladech osoby zúčastněné na řízení tak, že jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.